

ter ga tesno zadrnil. Teh novcev se ni nikdar dotaknil. Kadar je priberačil poleg teh več kot 4 novce, je dal, kar jih je bilo več, prvemu, ki ga je srečal in ki je bil potrebnejši od njega. In teh je bilo veliko, takih je srečaval mnogo.

Ker ni popival, ni izgubljal moči in kmalu je bil zopet sposoben za delo. Beračenje se mu je tedaj zastudilo. Poprosi na vasi, da bi ga vzeli v delo. Radi so ga vzeli, ker so potrebovali delavcev in so slišali v zadnjem času lepe reči o njem.

Ponudili so mu zavetje tudi v lepi beli hiši, a Vrbek se ni mogel odločiti, da bi se nastanil tamkaj. Ni se zbal trpljenja, ki bi ga povzročila zavest, da je bil nekdanj on gospodar lepe bele hiše, saj je delal pokoro: a kraja, kjer so zazrle njega grešne oči Stankino sveto dušo, ni mogel več prestopiti; svetega angelca se je bala njegova duša. Zato je ostal rajši na vasi. In od tam je gledal na lepo belo hišo in delal pokoro. In mir in sreča sta se vračala v njegovo dušo. In od tam je gledal na lepo belo hišo in sklepal roke in molil poln hvaležnosti za angelca nebeškega, za Stanko, ki mu je prinesla mir in srečo.

Zavel je veter, in v zeleni bukvi je završalo. Vrbek se predrami iz zamišljenosti. „Oh, kako je lepo na božjem svetu!“ vzklikne, ter pogleda na ono stran, kjer stoji lepa bela hiša. In iz srca se mu dviga goreča molitev za angelca nebeškega, za Stanko, ki mu je prinesla mir in srečo.

Prijateljev Muha.

Spisal Andrej Kapč.

Oni dan sem šel obiskat prijatelja. Dolgo sem se bil že pripravljala na ta obisk, ali vedno je prišlo kaj vmes, tako da nikdar nisem utegnil iti. Tisti dan pa je bil lep. Po gozdu se je zibala orumenela praprot v vonjivem zraku. V greh bi si štel, če bi ob takem vremenu sedel doma. K prijatelju sem tedaj šel. Pa saj nisem bil sam. Trije smo bili. Pa smo lezli po visokih stopnicah gor k na hribu stoječi cerkvi v S. . ., da odondot uživamo prekrasen razgled po lepe doline krasnem polju, travnikih in vodah.

„Kaj pa to?!“ se je razjezil tovariš Miha in odskočil v stran, kot bi ga pičil gad. Prav majhen glasek, rezek glasek je bil čuti pod njegovimi nogami. Med njimi se je motovilila majhna črna kepica. Debela je bila in štiri noge je imela, prav majhen, ljubezniv gobček, mala ušesca, pa lajala je. Prijateljev Muha je zalotil tujce in takoj pokazal, da je tem stopnicam in temu razgledu — dasi majhen — vendar hud pa zvest gospodar. Do solz sva se nasmejela druga dva, ko sva gledala tovariša, kako je stopical semintja, malo boječ se, priti v dotiko z Muhovimi zobmi, bolj pa še, da

bi te ljubke kepice ne pohodil, ki mu je tiščala pod noge ter ljubko bevskala. Ogibal se je in ogibal, naposled pa se je izpotaknil. Telebil je kot je bil dolg in širok na tla. O joh, prejoh! Muha je obstal ob znamenju svoje zmage in mirno gledal, kako je tovariš Miha pobiral svojega rojstva

kosti po strmih stopnicah. Pa je Muha pogledal tudi naju, ki ga pravzaprav nisva več dosti videla zaradi solz, ki jih je nama smeh posilil v oči, češ: Ali sta videla, kaj zna Muha?! . . . Toliko nasmejale se že leta nisem kot takrat, pa sem bil tudi sam s sabo zadovoljen po onem smehu, zakaj smeh — črez mero seveda ne — je človeškemu zdravju koristen.

„Pohodil bi bil mrcino, sem pa rajši padel,“ tako se je izgovarjal tovariš in se sam smejal in jezil — vse obenem.

Gori na vrhu stopnic tik cerkve sta stali dve gospe. Že prej sem napol slišal sumljive glasove, ki so naznanjali smeh, a pazil nisem toliko in tudi, kot pravim, le napol slišal.

Neznanska je morala biti za njiju ta zabava. Pa sta bili tudi polni solz samega smeha. Bliže smo pristopili. Pred nami jo je ubral Muha. Prijateljevo gospo smo dobili gori.

„Na pomoč sem vam hotela, pa se smehu nisem mogla ni za korak prestopiti,“ se je opravičevala gospa in zopet smo se smejali vsi. Oni dan nam je bil določen samo za smeh.

Po drugi strani se je prikazal prijatelj. Pripovedovanje o Muhovem junaštvu in končni zmagi. In zopet le smeh in smeh.

„Muha!“ ga je poklical gospodar. Ali je dvignil majhno glavico pa skočil in poredno — pametno gledal gospodarja v obraz, pa zopet svojega nasprotnika, tovariša Miho, pa skakal semintja, da bi človek mislil: še Muha se jame naglas smejati samega veselja nad imenitno mislijo, ki se mu je bila porodila prej v pretkani glavici: da je napadel tovariša Miho.

Tisti večer nam je Muha na povelje gospodarjevo pokazal vse svoje umetnosti, in teh ni bilo malo. Kihal je, kašljal je in krehal je, kakor da mu je kdo nasul popra v nos, govoril je, prosil je, po dveh nogah je hodil, kamen je lovil, čez roko in nogo je skakal in kaj vem, kaj je še vse znal pokazati. Kaj mičen je bil prizor, ko je Muha objel prijateljevo hčerko z drobnimi tačicami in jo poljubil na — nos. To je bilo zopet smeha.

Miha, ki ga je bil prej Muha ugnal na stopnicah v kozji rog, je z zanimanjem gledal umetnije Muhove. Sedaj sta bila že skoro prijatelja. Pa se je Miha postavil pred Muho in mu zapovedal v gospodarjevem glasu govoriti. Menite, da se je Muha za to zapoved kaj zmenil, kali? Nič, prav nič! Še z ušesi ni pomigal. Pa mu je zapovedal kihati. No, da! Tu mu je Muha pravo zagodel. Pomahal je z repom, poredno pogledal in pomolil mu jezik iz gobčka, češ: Kaj mi boš ti zapovedoval. No, proti taki nevljudnosti in svojeglavnosti ni bilo nič napraviti. Ali smejali smo se, to smo se smejali.

Pred par tedni je Muha obhajal že svoje peto rojstveno leto. Kakor sem čul, so mu napravili takrat veliko gostijo. Pa saj kaj takega Muha tudi zasluži. Z Milico sta skupaj obedovala, a Muha je bil toliko nadležen, da je razlil sladko mleko Milici in — sebi.

Uči se Muha še vedno rad. Poln je veselja in muh. Ko zvem zopet kaj novega o njem, pa vam sporočim, mladi bralci, če vam bo prijateljev Muha po tem popisu tako ugajal, kot je ugajal meni. Dotlej pa pridni in zdravi!

